

Polski Związek Łowiecki

PREZES NACZELNEJ RADY ŁOWIECKIEJ

L.dz. 909/NRŁ/, 831/NRŁ/24

Warszawa, dnia 12 września 2024 roku

Szanowny Pan
Mikołaj Dorożała
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Klimatu i Środowiska
ul. Wawelska 52/54
00-922 Warszawa

Dot. sprawy: 3317546.13070120.10533206

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z treścią pisma z 10 sierpnia 2024 r., znak sprawy: 3317546.13070120.10533206 (data wpływu: 13 sierpnia 2024 r.), stanowiącego odpowiedź na nasze pismo z 23 lipca 2024 r., znak sprawy: L.dz. 831/NRŁ/2024, w przedmiocie złożenia Prezesowi Rady Ministrów propozycji spotkania w sprawie planowanych „reform łowiectwa”, poniżej wyjaśniam, co następuje.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do apelu Pana Ministra o przestrzeganie obowiązujących w Polskim Związku Łowieckim zasad reprezentacji Zrzeszenia na zewnątrz i poszanowania kompetencji Zarządu Głównego, wyjaśniam, że nie sposób podzielić stanowiska, zgodnie z którym prezes Naczelnej Rady Łowieckiej, sygnalizując stosownym organom potrzebę uzgadniania istotnych spraw z punktu widzenia łowiectwa, niewłaściwie podejmuje się reprezentacji Polskiego Związku Łowieckiego na zewnątrz.

Jak słusznie zauważa Pan Minister, organem zarządzającym i reprezentującym Polski Związek Łowiecki jest Zarząd Główny. Niemniej, odnosząc się do treści Statutu Polskiego Związku Łowieckiego stanowiącego załącznik do uchwały XXIV Krajowego Zjazdu Delegatów Polskiego Związku Łowieckiego z 16 lutego 2019 r. (dalej: Statut PZŁ), pominięto okoliczność, zgodnie do zadań Naczelnej Rady Łowieckiej, której pozostaję Prezesem, poza sprawowaniem stałego nadzoru nad działalnością Zarządu Głównego we wszystkich dziedzinach jego działalności w oparciu o kryteria legalności, gospodarności, rzetelności, celowości, transparentności i jawności (§ 82 ust. 1 Statutu PZŁ), należy ponadto m.in.: opracowywanie stanowiska Naczelnej Rady Łowieckiej w sprawach tworzenia lub zmiany przepisów prawnych dotyczących

łowiectwa, czy uchwalanie wytycznych dotyczących gospodarki łowieckiej oraz sposobu gospodarowania populacjami zwierząt łownych, w tym zasad selekcji osobniczej i populacyjnej, a także zasad postępowania z trofeami łowieckimi (§ 82 ust. 3 pkt 13, 21 Statutu PZŁ). Jednocześnie, to Prezes Naczelnej Rady Łowieckiej reprezentuje ją na zewnątrz i składa oświadczenia w jej imieniu (§ 85 ust. 3 Statutu PZŁ). W konsekwencji, realizowanie ww. statutowych zadań przez Prezesa Naczelnej Rady Łowieckiej nie powinno być postrzegane jako naruszenie przez mnie zasad praworządności.

Następnie wyjaśniam, że intencją pisma z 23 lipca 2024 r., znak sprawy: L.dz. 831/NRŁ/2024, wbrew ocenie Pana Ministra, nie było kwestionowanie udziału społeczeństwa obywatelskiego w dyskusji na temat łowiectwa, a zasygnalizowanie niepokoju środowiska myśliwych w związku z organizacją prac Zespołu do spraw reformy łowiectwa oraz postawa przedstawicieli Ministerstwa Klimatu i Środowiska w toczącej się debacie, skłaniająca do wniosku, zgodnie z którym decyzje co do kształtu reformy zostały już przesądzone. Co istotne, w ocenie Naczelnej Rady Łowieckiej, proponowane kierunki reform nie znajdują jednak uzasadnienia w badaniach naukowych ani w obserwacji zmian w środowisku naturalnym, stanowiąc jednocześnie realne zagrożenie z punktu widzenia gospodarki narodowej w obszarze rolnictwa, leśnictwa oraz bezpieczeństwa publicznego.

Odnosząc się z tym miejscu do wniosku Ministerstwa Klimatu i Środowiska skierowanego do Ministerstwa Sprawiedliwości o rozważenie zmian legislacyjnych w kwestii dot. ochrony lasów, w ocenie Naczelnej Rady Łowieckiej propozycja:

1) wprowadzenia do ustawy z 6 czerwca 1997 r. Kodeks Karny (Dz.U. z 2024 r. poz. 17, dalej: k.k.) art. 290 a, o następującym brzmieniu:

art. 290a § 1. Kto:

1. dokonuje w nienależącym do niego lesie wyrębu gałęzi, korzeni lub krzewów, niszczy je lub uszkadza albo karczuje pniaki,

2. zabiera z nienależącego do niego lasu wyrąbane gałęzie, korzenie lub krzewy albo wykarczowane pniaki,
podlega odpowiedzialności jak za kradzież.

§ 2. W razie skazania za czyn, o którym mowa § 1, sąd orzeka na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w wysokości podwójnej wartości gałęzi, korzeni, krzewów lub pniaków.

2) oraz wprowadzeniu przepoławienia w art. 148 ustawy z 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2023 r. poz. 2119, dalej: k.w.),

- pozostaje sprzeczna z mającą swe źródło w art. 31 ust. 3 Konstytucji RP zasadą proporcjonalności, zwaną także zakazem nadmiernej ingerencji, która stanowi, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Wskazana zasada, wedle Trybunału Konstytucyjnego wyraża konieczność zachowania odpowiedniej proporcji pomiędzy środkiem, jakim jest ograniczenie danego prawa lub

wolności, a celem, rozumianym jako szeroko pojęty interes publiczny. Na zasadę proporcjonalności składają się trzy elementy: (1) zasada przydatności (adekwatności) – polegająca na przeprowadzeniu testu weryfikującego czy używane środki prawne nadają się do realizacji celu; (2) zasada konieczności (najtańszego środka) – nakazująca spośród dostępnych środków wybrać ten, który jest najmniej uciążliwy dla jednostki; (3) zasada proporcjonalności sensu stricto – nakazująca pozostawianie stopnia uciążliwości danej regulacji w odpowiedniej proporcji do wartości dobra, którego ochronie służy (przeprowadzenie tzw. ważenia dóbr in concerto)¹.

W ślad za powyższym podkreślenia wymaga, że aktualnie ustawodawca sankcjonuje opisane w proponowanym art. 290a k.k. zachowania w art. 148 k.w., przewidując przy tym w art. 290 k.k. surowszą odpowiedzialność za wyrąb drzewa w lesie z uwagi na większą szkodliwość społeczną tego ostatniego. W konsekwencji, zaostrenie odpowiedzialności karnej w odniesieniu do gałęzi, korzeni lub krzewów, jako dotychczas usankcjonowane w k.w., a jednocześnie niewspółmierne, pozostaje nieuzasadnione.

Z kolei proponowana zmiana art. 161 k.w., zgodnie z którym: *Kto, nie będąc do tego uprawniony albo bez zgody właściciela lub posiadacza lasu, wjeżdża pojazdem silnikowym, zaprzęgowym lub motorowerem do nienależącego do niego lasu w miejscu, w którym jest to niedozwolone, albo pozostawia taki pojazd w lesie w miejscu do tego nieprzeznaczonym, podlega karze grzywny*; poprzez dodanie: *Osoba [o której mowa w § 1] poruszająca się poza drogą leśną, powodując przy tym znaczny hałas bądź niszcząc lub istotnie uszkadzając rośliny, zwierzęta, grzyby lub ich siedliska, lub siedliska przyrodnicze, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 3000 zł*, zdaniem Naczelnej Rady Łowieckiej wymaga w szczególności sprecyzowania znamienia „istotnego uszkodzenia” w związku z obowiązującą zasadą określoności przepisów w polskim prawie karnym, której celem nadrzędnym pozostaje ochrona jednostek przed arbitralnością władzy. Istotą zasady nullum crimen sine lege certa jest skierowany do ustawodawcy wymóg dostatecznej określoności czynu zabronionego, co oznacza, że ustawodawca powinien formułować przepis karny w taki sposób, aby odbiorca mógł go rozumieć i przestrzegać.²

Niezależnie, Naczelna Rada Łowiecka postuluje dodanie do proponowanej nowelizacji treści art. 161 k.w. wyłączenia działalności myśliwych, poprzez wskazanie „poza czynnościami związanymi z polowaniem” na kształt rozwiązań zastosowanych przykładowo w art. 165 k.w. oraz art. 166 k.w. Mając bowiem na uwadze ustawowe cele i zadania łowiectwa, a w szczególności prowadzenie gospodarki łowieckiej w celu ochrony, zachowania różnorodności i gospodarowania populacjami zwierząt łownych, a także ochrony i kształtowania środowiska przyrodniczego na rzecz poprawy warunków bytowania zwierzyny, przedmiotowy postulat jest w pełni uzasadniony.

¹ Jakub Bojke, Rola zasady proporcjonalności w wykładni przepisów prawa karnego materialnego, Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ 2015/1 ISSN 1689-9601.

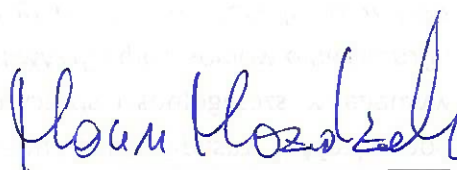
² Rafał Rejmaniak, KONSTITUCYJNA ZASADA NULLUM CRIMEN SINE LEGE CERTA A ISTOTNE CZĘŚCI BRONI PALNEJ JAKO PRZEDMIOT CZYNNOCI WYKONAWCZEJ CZYNU ZABRONIONEGO Z ART. 263 § 2 KK, https://repozytorium.uwb.edu.pl/jspui/bitstream/11320/8968/1/R._Rejmaniak_Konstytucyjna_zasada.pdf.

Powyższe stanowi jedynie początek naszych propozycji, których uszczegółowienie mogłoby mieć miejsce podczas prac Zespołu do spraw reformy łowiectwa.

Nadmieniam, że zawieszenie udziału w pracach ww. Zespołu przedstawicieli Polskiego Związku Łowieckiego, jak wyjaśnili jego członkowie, będący pracownikami naukowymi jednostek badawczych oraz jednocześnie członkami Polskiego Związku Łowieckiego, w piśmie do Pana Ministra z 6 sierpnia 2024 r., znak sprawy: L. dz. 886/NRŁ/24, spowodowane było zaniechaniem zapewnienia podstawowych warunków zapewniających merytoryczną i transparentną dyskusję, co szczegółowo opisano we wskazanym piśmie. Niemniej, nasi przedstawiciele zapewnili Pana Ministra o swoim zainteresowaniu w wypracowaniu społecznie akceptowalnych kierunków reformy polskiego łowiectwa, podtrzymując jednocześnie deklarację udziału i aktywnego uczestnictwa w posiedzeniach Zespołu, przy czym po spełnieniu podstawowych warunków zapewniających jawność jego prac oraz merytoryczne podstawy podejmowania decyzji, co znalazło wyraz w ostatnim wspólnym posiedzeniu Zespołu z dnia 10 września 2024 roku.

Tym samym wyrażam nadzieję, że powyższe postulaty zostaną spełnione, co umożliwi wypracowanie wspólnego stanowiska w sprawie planowanych reform, tj. z uwzględnieniem rzeczowych stanowisk wszystkich stron przedmiotowej dyskusji.

Z wyrazami szacunku

Marcin Możdżonek

Prezes Naczelnej Rady Łowieckiego
Polskiego Związku Łowieckiego